

Reformace

Leden 2020

Ročník 8, číslo 68

VÍTĚZSTVÍ

Nebesa jsou místem úplného vítězství a triumfu. Tady je bojiště, tam triumfální procesí. Tady je země meče a kopí, tam je země věnce a koruny. Ach, jaký záchvěv radosti pronikne srdcem všech požehnaných, až jejich vítězství bude v nebi dokonáno, až sama smrt – poslední nepřítel – bude zabita, až zajatého satana povlečou u kol Kristova vozu, až svrhne hřích a ze srdcí všech zachráněných zazní veliký pokřik konečného vítězství!

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

A zdá se, že to nikoho netrápí!	3
Boží dobrota	5
Základem zbožnosti je podřízenost.....	9
Náležitosti víry (Žd 11,8-12).....	12
Izákovo požehnání (Gn 27,1-46).....	22
Čtyři charakterové vlastnosti, které upevní každé manželství.....	35

A ZDÁ SE, ŽE TO NIKOHO NETRÁPÍ!

A. W. Tozer

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Jedinou mocí, kterou Bůh uznává ve své církvi, je moc jeho Ducha. Zatímco jediná síla skutečně uznávaná většinou současných evangelikálů je síla člověka. Bůh dělá svou práci působením Ducha – zatímco křesťanští vůdci se o to pokoušejí mocí vyškoleného intelektu. Silná osobnost převzala místo Božího působení. Ale navěky zůstane jen to, co je uděláno skrze věčného Ducha.

Po staletí se církev rozhodně stavěla proti každé formě světské zábavy s vědomím toho, že se jedná o:

- způsob marnění času,
- útěk od znepokojivého hlasu svědomí,
- pokus odvrátit pozornost od morální odpovědnosti.

Ale zdá se, že nakonec se církev rozhodla, že když už nedokáže přemoci velkého boha zábavy, může s ním spojit své síly a s jeho pomocí dosáhnout toho, čeho chtěla. Křesťanství je tak hluboko zapletené do světa, že miliony lidí ani nenapadne, jak radikálně míjejí vzor Nového zákona. Kompromis je všude!

Současné evangelikální křesťanství je tragicky vzdáleno standardu Nového zákona.

Světskost je přijímaná jako součást našeho způsobu života.

Naše náboženské nastavení je sociální, a nikoliv duchovní.

Ztratili jsme umění uctívání.

Neprodukujeme svaté.

Naším vzorem jsou úspěšní obchodníci, oslavovaní sportovci a herci.

Své náboženské aktivity přizpůsobujeme moderním reklamním metodám.

Naše domy se změnilly v divadla.

Naše literatura je plytká a naše hymnologie hraničí s rouháním.

A zdá se, že to nikoho netrápí!

BOŽÍ DOBROTA

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Zjevení Boží dobroty

„Boží dobrota po všechny dny trvá!“ (Ž 52,3 přel. z angl.). Boží dobrota respektuje dokonalost Jeho přirozenosti: „...Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy“ (1 J 1,5). V Boží přirozenosti a bytí je taková absolutní dokonalost, že jí nic nechybí ani v ní není nic vadného. Nic k ní nemůžeme přidat ani ji nemůžeme vylepšit.

Je prvotně dobrý, dobrý sám o sobě, nic jiného dobré není. Veškeré stvoření je dobré jen kvůli Bohu a spojením s Ním. On je dobrý ve své podstatě, a je nejen dobrý, On je dobrota sama – dobré ve stvoření je jen přidaná kvalita, ale co se týče Boha, dobrota je Jeho podstatou. Je neomezeně dobrý. Dobrého ve stvoření je jen kapka, ale v Bohu existuje bezbřehý oceán, dobré je v Ném nahromaděno. On je věčně a nezměnitelně dobrý, protože nemůže být méně dobrý, než je. Stejně jako k Němu nelze nic přidat, nemůže být od Něho ani nic odebráno. (Thomas Manton)

Bůh je *summum bonum*, nejvýše dobrý. Původní saský význam anglického slova Bůh je „Dobro“. Bůh není jen největší ze všech bytostí, je také nejlepší. Veškeré dobro ve stvoření pochází od Stvořitele, avšak svoji dobrotu Bůh od nikoho nezískal - je podstatou Jeho věčné přirozenosti. Stejně jako byl Bůh neomezený ve své moci od celé věčnosti, ještě než se vůbec projevila, než došlo k nějakému skutku všemohoucnosti, byl věčně dobrý, ještě než se podělil o svou velkorysost nebo než existoval tvor, na nějž by mohla být vztažena nebo na němž mohla být uplatněna. A tak to, že byla všem věcem darována existence, bylo prvním projevem této božské dokonalosti. „Jsi dobrý a prokazuješ dobro“ (Ž 119,68). Bůh má v sobě

neomezený a nevyčerpatelný poklad veškerého blahoslavenství, jehož je dostatek, aby mohly být naplněny všechny věci.

Vše, co vychází od Boha – Jeho nařízení, Jeho tvoření, Jeho zákony, Jeho prozřetelnost – nemohou být jiné než dobré, jak je psáno: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,31). A tak je Boží dobrota vidět předně ve stvoření. Čím podrobněji studujeme stvoření, tím více dobročinnosti jeho Stvořitele vychází najevo. Vezměte si nejvyššího z Božích pozemských tvorů, člověka. Má dobrý důvod, aby spolu s žalmistou řekl: „Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom“ (Ž 139,14). Všechno ohledně stavby našeho těla svědčí o dobrotě jeho Tvůrce. Jak jsou ruce uzpůsobené k výkonu jim určené práce! Jak bylo od Pána dobré, že stanovil spánek, aby občerstvil unavené tělo! Jak je od Něho laskavé, že naše oči zaopatřil víčky a obočím, aby je chránily! Tak bychom mohli pokračovat donekonečna.

Stvořitelova dobrota se však neomezuje jen na člověka, ale týká se veškerého Jeho tvorstva. „Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije“ (Ž 145,15-16). Na toto téma by mohly být, a také byly, napsány celé svazky. Ať už jde o nebeské ptactvo, lesní zvěř nebo mořské ryby, každá jejich potřeba je hojně zaopatřena. Bůh „veškerému tvorstvu dává pokrm, jeho milosrdenství je věčné“ (Ž 136,25). Opravdu, „Hospodinova milosrdenství je plná země“ (Ž 33,5).

Boží dobrota je vidět v řadě přirozených potěšení, která poskytl svému stvoření. Bůh se mohl spokojit s tím, že utiší náš hlad, aniž by potěšil naše chuťové pohárky – Jeho laskavost poznáváme z rozličných chutí, kterými obdařil různé druhy masa, zeleniny a ovoce! Nejenže nám Bůh dal smysly, ale dal nám také to, čím je můžeme ukojit - i to odhaluje Jeho dobrotu. Země mohla být stejným způsobem úrodná, aniž by byla tak nádherně rozmanitá. Naše fyzické životy by se obešly i bez nádherných květín, jež sytí naše oči a vydávají sladké vůně. Mohli jsme se procházet polem, aniž by ptačí melodie

zdravily naše uši. Odkud je tedy tato krása, tento půvab, tak štědře rozšířený po tváři přírody? Vskutku, „nade vším, co učinil, se slitovává“ (Ž 145,9).

Boží dobrota je vidět v tom, že když člověk překročil zákon svého Stvořitele, nebyl okamžitě vydán planoucímu hněvu. Bůh mohl odstavit svá padlá stvoření od každého požehnání, každého pohodlí, každého potěšení. Místo toho zavedl režim smíšené povahy - milosti a soudu. To je nádherné, pokud se nad tím náležitě zamyslíte. Čím více tento režim zkoumáme, tím více se jeví, že „milosrdenství vítězí nad soudem“ (Jk 2,13). Navzdory veškerému zlu, které působí v našem padlém stavu, míra dobrého velmi převažuje. S poměrně vzácnými výjimkami zažívají muži i ženy daleko vyšší počet dní zdraví než dnů nemocí a bolesti. Stvoření prožívá ve světě více štěstí než zoufalství. Když už procházíme strastmi, jsou značně zmírněné. Bůh dal do lidské mysli pružnost, která ji přizpůsobí okolnostem a vytěží z nich maximum.

Ani pro existenci utrpení a strastí ve světě nelze o Boží dobročinnosti právem pochybovat. Pokud člověk zhřeší proti Boží dobrotivosti, pokud opovrhne „bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti“ a tvrdostí a nelítostností svého srdce si pro sebe shromažďuje hněv ke dni hněvu (Ř 2,5-6), lze z toho vinit někoho jiného než jeho samotného? Byl by Bůh „dobrý“, kdyby netrestal ty, kdo zneužívají Jeho požehnání a Jeho dobročinnost a šlapou po Jeho slitování? Až zbaví zemi těch, kdo porušili Jeho zákony, vzepřeli se Jeho autoritě, vysmívali se Jeho poslům, opovrhli Jeho Synem a pronásledovali ty, za něž zemřel - to už nebude odrazem Boží dobroty, ale spíše jejím jasným projevem.

Boží dobrota se projevila nejzřejměji, když Bůh poslal svého Syna „narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny“ (Gal 4,4-5). Právě tehdy nebeské zástupy takto chválili svého Stvořitele: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení“ (Lk 2,14). Ano, v evangeliu „se Boží spásná milost (laskavost nebo dobrotivost) totiž zjevila všem lidem“ (Tt 2,11 B21). Boží laskavost nelze zpochybňovat ani kvůli tomu, že Bůh svou spásnou

milost neuplatnil na každého hříšného tvora. Neudělal to ani s padlými anděly. I kdyby všechny nechal zemřít, nebyl by to špatný obraz Jeho dobrotivosti. Všem, kdo tento výrok zpochybňují, připomínáme svrchovanou výsadu našeho Pána: „Nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“ (Mt 20,15).

Chvála Pánu za Jeho dobrotu

„Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná“ (Ž 107,8). Vděčnost je zpětná vazba, kterou Bůh oprávněně vyžaduje od příjemců své dobročinnosti. Přesto je našemu velikému Dobrodinci často odpírána jednoduše proto, že Jeho dobrotivost je tak stálá a tak hojná. Je znevažována, protože je nám běžně k dispozici. Nepociťujeme ji, protože ji denně zakoušíme. „Pohrdáš darem jeho bohatství?“ (Ř 2,4). Jeho dobrotou je pohrdáno, pokud neslouží jako prostředek, který vede lidi k pokání, a na druhou stranu slouží k tomu, aby si nemohli myslet, že Bůh zcela přehlídí jejich hřích.

Boží dobrota pro věřícího znamená žít v důvěře. Tato Boží dokonalost se nejvíce zamlouvá našim srdcím. Protože Jeho dobrota trvá navěky, neměli bychom nikdy ztrácet odvalu: „Hospodin je dobrý, útočištěm je v den soužení, zná se k těm, kdo v něj doufají“ (Nah 1,7 B21).

Když se k nám ostatní chovají špatně, mělo by to v nás vyvolat srdečné vzdání díků Pánu za to, že je dobrý. A když si sami uvědomujeme, že jsme daleko od toho, abychom se mohli označit za dobré, měli bychom Mu ještě s větší úctou dobrořečit za to, že je dobrý. Nesmíme nikdy ani na okamžik tolerovat nedůvěru v Pánovu dobrotivost – o čemkoliv jiném se dá pochybovat, ale je naprosto jisté, že Hospodin je dobrý. Možná naděluje různě, ale Jeho přirozenost zůstává vždy stejná. (Ch. H. Spurgeon)

Z knihy Strípky poznání Boha.

ZÁKLADEM ZBOŽNOSTI JE PODŘÍZENOST

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Pavel ukazuje Titovi, jak se bude projevovat zdravé učení:

- *Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení. (Tt 2,1)*

Učení a jednání jdou ruku v ruce.

Náš život, tedy naše jednání, chování, vystupování, vždycky nakonec ukáže, čemu doopravdy věříme. Proto také Pavel vyzývá Tita, aby učil to, co odpovídá zdravému učení – měl učit starší muže i starší ženy, mladší ženy i mladší muže, měl učit také otroky.

- *Otroci ať ve všem poslouchají své pány. Ať jsou úslužní, neodmlouvají, ať nic nezpronevěří a jsou naprosto spolehliví, a tak ve všem dělají čest učení našeho Spasitele Boha. (Tt 2,9-10)*

Máme před sebou text, který je věnovaný otrokům. Otroci tvořili velkou část starověké církve a společnosti. V době, kdy apoštol napsal tento list, byly životní podmínky mnoha otroků – zvláště tzv. domácích otroků – o dost lepší než situace mnoha námezdních dělníků (zvláště v zemědělství). Jak má tedy vypadat zbožnost otroků, kteří jsou součástí Kristovy nevěsty, církve? To první, co je jim řečeno, je:

- *Otroci ať se ve všem podřizují svým pánům. (ČSP)*

S podřízeností je bytostně spjatá pokora, služba, ochota – to jsou vlastnosti, které Pán hledá u svých služebníků. To je také důvod, proč zbožnost začíná právě tady. Je to důvod, proč mladší muži mají být napomínání (Tt 2,6) – protože jsou nepoddajní, tvrdí, pyšní a arogantní. Proto se my všichni, jak jsme tady, musíme učit podřízenosti. Boží slovo nazývá křesťany otroky Ježíše Krista, otroky spravedlnosti – proto musíme

být podřízení, proto musíme poslouchat svého Pána. Naše poslušnost a podřízenost našemu Králi se bude projevovat v naší poslušnosti a podřízenosti autoritám, které nám Bůh dal – ať už v rodině (manželé pro manželky nebo rodiče pro děti), ve škole, v práci, v každodenním životě, kde se podřizujeme zákonům této země, včetně těch dopravních. Naší motivací je poslušnost Kristu – Pavel to vysvětluje:

- *Otroci, poslouchejte své pozemské pány s uctivou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. (Ef 6,5-7)*

A tohle je důvod, proč Boží slovo může říct, že otroci mají poslouchat své pány ve všem. Ta slova „ve všem“ zní ale trochu děsivě, že? Ale je to skutečně tak – to je princip, který nacházíme, jak v manželství, tak v církvi, tak ve státě – tedy v institucích, které jsou ustanovené Bohem. Stejný princip nacházíme také v oblasti práce a sem patří nakonec i náš dnešní text. Znovu apoštol Petr:

- *Služebníci, podřizujte se ve vší bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. (1Pt 2,18-19)*

V tomto textu nejsou otroci, jsou tam služebníci, a ukazuje to – řečeno moderními slovy – na pracovně právní vztahy. Podřizujte se ve všem! Přesto – a to platí jak pro manželky, tak pro zaměstnance, i pro občany, a platilo to i pro otroky – jsou zde hranice, za které křesťan nemůže jít. Boží slovo nám ukazuje, že jsou zde ještě další principy, které musíme vzít v úvahu, když přemýšlíme o podřízenosti ve všem. Křesťan nemůže, ba ani nesmí poslouchat a podřizovat se tehdy, pokud se jedná o věci, které jsou nemorální, nezákonné, nebiblické nebo neetické.

1. Nemorální. Co je nemorální, je hřích. Pokud by vás zaměstnavatel (nebo kdokoliv jiný) nutil k tomu, abyste dělali falešné výkazy, nebo brali

peníze bokem, „bez dokladu“, jedná se o podvod – je to nezákonné a nemorální a křesťan se na takových věcech nemá podílet.

2. Nezákonné. Jsou věci, které mohou být nezákonné, ale nemusí být nutně nemorální. V naší zemi je například zakázáno na pracovišti konzumovat alkohol. Přesto jsou zaměstnavatelé, kteří to ale na pracovišti tolerují, např. různé oslavy apod. A přestože Bible nezakazuje křesťanům pít alkohol, neměl by se křesťan nechat do něčeho takového zatáhnout, protože je to nezákonné a on se má podřizovat vládní moci, tedy zákonům své země – a v tomto smyslu je zákon nadřazený tomu, co si myslí zaměstnavatel.

3. Nebiblické

Podobně mohou být věci, které jsou nebiblické a mohou se objevit na pracovišti nebo v životě člověka. Firma v rámci budování týmu půjde na kurz sebezdokonalování nebo vás přátelé pozvou na oslavu, jejíž součástí bude katolická mše nebo klanění se Buddhovi – takové věci musí křesťan odmítnout. Takové věci musel odmítnout starověký otrok, i když tím riskoval hněv svého pána, trest a v krajních případech možná dokonce i ztrátu života.

4. Neetické

Poslední výjimkou z podřízenosti ve všem jsou věci neetické, tedy věci, které nutně nejsou nemorální nebo nezákonné, ale týkají se například vztahů – může se jednat například o „firemní kulturu“, kde ti, kdo mají nějaký titul, jsou považováni za něco více než ti, kdo titul nemají.

Kromě těchto věcí měl otrok poslouchat svého pána ve všem. A podobné to má být s námi ve všech oblastech, které jsme zmínili. Nejsme otroci, z pracovně právních vztahů můžeme odejít, můžeme – a máme – mluvit se svými nadřízenými, podřízenými nebo partnery a ukazovat jim, co je správné. Přesto základem naší zbožnosti má být podřízenost.

NÁLEŽITOSTI VÍRY (ŽD 11,8-12)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Jestliže se bez víry nemůžeme Bohu zalíbit (11,6), potřebujeme mít jasno, co k víře nezbytně náleží a co je pro ni základní. Některé náležitosti víry ukazuje náš text. Když se chce člověk dozvědět něco víc o víře, je logické se podívat na Abrahama. Písmo ho vyvyšuje jako otce všech věřících (Ř 4,11-12). Jeho příběh je zaznamenán v Genesis 12-25. Apoštol Pavel předkládá Abrahama jako svůj primární příklad ospravedlnění vírou samotnou nezávisle na skutcích (Ř 4; Ga 3,6-18). Pavel přichází s oním zarážejícím tvrzením, že Abrahamovými potomky nejsou ti, kdo se po tělesné stránce narodili jako Židé. Pravými Abrahamovými potomky jsou ti, kteří věří. „Pochopte tedy,“ říká Pavel, „že syny Abrahamovými jsou lidé víry“ (Ga 3,7). A o něco dále dodává: „Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (Ga 3,29). Není divu, že zde v Židům 11 – v této velké kapitole o víře – je Abrahamovi věnováno více veršů než komukoli jinému. Jeho život je názornou ilustrací verše 11,1: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ Náš text nám ukazuje tři nezbytné náležitosti víry:

Vírou Boží lidé uposlechnou Boží povolání, žijí v tomto světě jako cizinci a v Boží moci zdolávají nepřekonatelné překážky.

1. VÍROU BOŽÍ LIDÉ UPOSLECHNOU BOŽÍ POVOLÁNÍ (11,8).

„Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán...“ V Genesis 12,1-3 Bůh Abrama povolává, aby opustil svou vlast, své příbuzné a dům svého otce a aby se vydal do země, kterou mu Bůh ukáže. V Genesis 12,4 vidíme,

jak Abram reagoval: „A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal.“ Bůh zavola, Abraham uposlechl.

A. Počátkem naší poslušnosti je Boží povolání.

Dokud ho Bůh nepovolal, žil Abram v Kaldejském Uru v dnešním Iráku. Byl pohanem, žil mezi pohany a pocházel z rodu uctíváčů falešných bohů (Joz 24,2). Když ho Bůh povolal, bylo mu asi sedmdesát let. I když tehdy lidé žili déle než dnes, nebyl už žádný mladík. Nevíme bezpečně, jak přesně Bůh Abrahama povolal, ale Štěpán ve Skutcích 7,2 říká: „Bůh slávy se zjevil našemu praotci Abrahamovi ještě v Mezopotámii, než se usadil v Cháranu...“ Abraham podle všeho Boha uposlechl a odešel z Uru, ale na několik let, než zemřel jeho otec, se usadil v Cháranu. Pak následovalo Boží povolání z Genesis 12 a Abraham znovu poslechl a pokračoval v cestě do Kenaánu. Podstatné však je to, že Abraham neměl ten nápad se stěhováním do Kenaánu ze své hlavy. Nešel za vlastním snem. Šel za *Božím voláním*. Boží povolání bylo prvotní, Abrahamova poslušnost byla reakce na ně. To nás učí, že bychom neměli jednat na vlastní pěst, nezávisle na Božím slovu. Víra musí spočívat na jeho biblickém zjevení. Křesťanská víra nestojí na náboženských spekulacích či lidských filosofiích, ale na Božím zjevení zaznamenaném v Písmu (2Pt 1,20-21). Písmo často používá slova „*povolat*“ či „*povolání*“ v souvislosti se spasením, a to ve dvou různých smyslech. Někdy takto označuje Boží všeobecnou výzvu, aby se každý člověk obrátil a věřil evangeliu. V tomto smyslu řekl Ježíš, že je „mnoho povolaných, ale málo vyvolených“ (Mt 22,14 NBK).

Někdy se ale tato slova používají v užším smyslu k označení toho, čemu teologové říkají „účinné povolání“. Pavel to dělá v Římanům 8,30: „... které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.“ Podobně napsal, že nás Bůh „spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy“ (2Tm 1,9; srov. Ga 1,15; 2Te 2,13-14; Žd 9,15; 1Pt 2,9; 2Pt 1,3). Když Bůh účinně

povolává své vyvolené, přitahuje je k víře v Krista svým svatým Duchem (J 6,44). Právě v tomto smyslu povolal Bůh Abrahama, aby ho následoval. Toto povolání nebylo určeno celému městu Ur, nevztahovalo dokonce ani na Abrahamova otce či bratra. Bůh povolal jmenovitě Abrahama a Abraham na toto účinné povolání reagoval tím, že ho uposlechl.

B. Poslušnost je náležitou reakcí víry.

„Abraham věřil, a proto uposlechl...“ Pravá víra Boha poslouchá *vždycky*. Jsme spaseni vírou samotnou, ale spásná víra není nikdy samotná. Ze své vlastní podstaty vždy vyúsťuje v poslušnost. Jestliže někdo vyznává „věřím“, ale neposlouchá, jeho víra je povrchní a nestojí za nic. Když například řeknete: „Věřím, že bezpečnostní pásy zachraňují životy,“ ale nepřipoutáte se a když se pak vybouráte, vaše „víra“ vám nebyla k ničemu. Pokud *skutečně* věříte, že bezpečnostní pásy zachraňují životy, pak se *připoutáte*. Zapnutím přezky dáváte najevo, že vaše víra je skutečná.

Pravá spásná víra je *poslušná*. Pavel mluví o „poslušnosti víry“ (Ř 1,5; 16,26 KMS, NBK). Ježíš varuje: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale *ten*, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ (Mt 7,21). Židům, kteří se hlásili k tomu, že jsou potomky Abrahamovými, ale přitom přemýšleli, jak ho zabít, řekl: „Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on“ (J 8,39). Poslušnost dokazuje, že víra je pravá. Abrahamova poslušná víra ho vedla k tomu, aby „aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde“ (Žd 11,8). O tom, že se jde do Kenaánu, mu Bůh řekl teprve později. Neposlal mu barevné letáky s obrázky tamních bohatých sklizní ani s popisem příjemného podnebí. Když na své dlouhé cestě dorazil do cíle, nečekal na něj žádný domov. Musel opustit svou kulturu, způsob života, na který byl v Uru a později v Cháranu zvyklý, své přátele, rodinu i pozemské dědictví. Bylo to dlouhé a nebezpečné putování, bez stěhovacích aut a mezistátních dálnic. Abraham ale všechno vsadil na Boží slib a poslechl.

Poslušná víra opustí všechno, aby následoval Ježíše Krista. Když Ježíš povolal celníka Leviho, aby ho následoval, „Levi nechal všechno, vstal a šel za ním“ (Lk 5,28). Povolání k tomu, abychom šli za Ježíšem, je totožné s povoláním ke spasení: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne“ (Lk 9,23). Ježíš to říká v souvislosti s otázkou ztráty či zachování života pro věčnost. Někdy se člověk musí rozejít s rodinou, ať to bolí, jak to bolí. Ježíš řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřici svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26). Nemyslel tím, že bychom svými rodinami měli pohrdat nebo se jim zbytečně odcizovat. Bible nám prikazuje, abychom ctili své rodiče a milovali své rodiny. Zvláště noví křesťané potřebují být citliví a jednat s úctou vůči rodinným příslušníkům, kteří se staví proti jejich víře. Ježíš však měl na mysli to, že když se mezi něj a nás postaví naši nejbližší a nejmilejší, je jasné, co si musíme vybrat: musíme jít za ním. Někdy to jsou i křesťanské rodiny, které na své členy vyvíjejí nenápadný, nebo dokonce přímý nátlak, aby Krista *nenásledovali* tak docela. Někdy chtějí rodiče své děti vidět v dobře placeném postavení (což vylučuje většinu křesťanské služby). Někteří rodiče nechtějí, aby se jejich děti vydaly na misijní pole, protože je chtějí mít i s vnučaty nablízku. Pán ale říká jasně: pokud se láska k němu a láska k rodině dostanou do konfliktu, musíme jít za ním.

Boží povolání s sebou často nese další obtíže. Připomínám, že Božím povoláním nemíním zvláštní povolání k určité službě, k níž Bůh volá jen někoho. Mluvím o Božím povolání ke spasení. Může to vést k odmítnutí nebo k pronásledování. Mimo jiné to předpokládá, že podřídíme všechn svůj majetek a peníze pod jeho vládu (Lk 14,33). Vyžaduje to poslouchat Boží slovo, i když se nám to nehodí nebo když je to těžké. Znamená to řídit se při každém rozhodování Boží vůlí, a ne svou vlastní.

Udělalí jste to? Možná vám to připadá riskantní. Ale ono je ve skutečnosti riskantnější žít si život po svém než uposlechnout Boží povolání. Bůh o vás ví všechno. Předsevzal si působit ve všem tak, aby z

toho pro ty, kdo ho milují a „kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí“, vzešlo dobro (Ř 8,28). (Všimněte si: „*povolání*“!) Když držíte opratě, stejně nevíte, co by v každé jednotlivé situaci bylo nejlepší, a nemáte kontrolu nad tím, jak věci dopadnou. Bůh ale vždycky ví, co je nejlepší a má moc řídit všechny věci tak, aby v konečném důsledku přispívaly k vašemu dobru. Napodobujte Abrahama, který vírou uposlechl Boží povolání.

2. VÍROU ŽIJÍ BOŽÍ LIDÉ V TOMTO SVĚTĚ JAKO CIZINCI (11,9-10).

A. Život ve víře je životem poutníka (11,9).

„Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení...“ Toto je jediný verš v Bibli, který o Kenaánu mluví jako o zaslíbené zemi. Ironií je, že Abraham, *dědic* zaslíbené země, z ní nikdy nevlastnil ani píd' (Sk 7,5), kromě makpelské jeskyně, kterou musel *koupit* za plnou cenu, aby mohl pohřbít svou manželku.

Kent Hughes to znázorňuje tak, jako by vám a vašim potomkům Bůh slíbil území Guatemaly. Poslušně se tam přestěhujete, ale pak tam musíte celý zbytek života bydlet v karavanu! A nejen vy, ale také vaši synové s rodinami by bydli v karavanech a putovali z místa na místo. (K. Hughes: *Hebrews: An Anchor for the Soul* [Crossway], sv. 2., s. 97.) Jan Kalvín klade otázku: „A kde bylo to očekávané dědictví? V té chvíli ho opravdu mohlo napadnout, že ho Bůh podvedl.“ (J. Kalvín: *Calvin's Commentaries* [Baker], komentář k Židům, s. 279.) Pak ještě připomíná, že jakmile Abraham do zaslíbené země dorazil, vypukl tam hladomor, který ho odsud zase vyhnal. Abraham se ale vrátil a žil v zaslíbené zemi *pouhou vírou*.

Praktické uplatnění spočívá v tom, že jako lidé víry musíme v tomto světě často žít v podmínkách, které jako by protiřečily Božím slibům (viz Žd 11,35b-39). „Evangelium zdraví a bohatství“ se *nesrovnává* s Písmem. Boží lidé někdy čelí soužením, úzkostem, pronásledování, hladu, bídě, nebezpečí, ba i smrti (Ř 8,35; srov. 2K 6,4-5; 11,23-28). Pavel o sobě a svých spolupracovnících řekl: „... nic nemáme, a přece nám patří vše...“ (2K 6,10).

Abraham, cizinec, který žil v cizí zemi ve stanech, je postaven do kontrastu ke svému synovci Lotovi, který se usídlil v Sodomě a bydlel v *domě*. Lot byl sice věřící, ale nakazil se bezbožnými hodnotami Sodomy. Abraham, cizinec, udržoval styky se svými kenaánskými sousedy, ale vždy se od nich odlišoval. Jsme-li poutníci, musíme uvažovat jako poutníci. Když cestujete v cizí zemi, jste nápadní svou odlišností. Všichni vás poznají! Vědí, že k nim nepatříte. Na nějaký čas můžete přijmout některé z jejich místních zvyků, abyste je zbytečně neprovokovali, ale ve většině ohledů žijete a uvažujete jinak, tak jak je zvykem ve vaší vlasti.

Pro nás, Boží lid, je vlastí nebe. Tímto světem jenom procházíme. Naše postoje k úspěchu, k majetku a k životním cílům by se měly radikálně lišit od postojů domorodců. Naděje domorodců se zaměřují pouze na tento život, a proto se snaží shromáždit všechny věci a zapojit se do všech činností, o kterých se domnívají, že jim v tomto životě přinesou štěstí. Naděje poutníků se ale zaměřují na Ježíše Krista a věčné dědictví, které mají v něm. Proto se věci tohoto života nedrží příliš pevně. Užívají všeho, co jim Bůh poskytuje, ale své skutečné poklady mají v nebi (1Tm 6,17-19).

B. Život ve víře se soustřeďuje na věčnost (11, 10).

Abraham „upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh.“ (V řeckém originálu mají „základy“ určitý člen.) Město, které má *ty* základy, je postaveno do kontrastu ke stanu, který nemá *žádné* základy. Jelikož projektantem i stavitelem tohoto města je Bůh, jsou to základy pevné a spolehlivé. Tímto městem je nebeské město, nový Jeruzalém (12,22), věčný příbytek všech Božích svatých (Zj 21). Autor Listu Židům říká, že Abraham, když se vypravil z vlasti svého otce na cestu do Kenaánu, neočekával od Božího slibu pouze nějaký kus nemovitosti. Viděl za ním slib samotného nebe. Bůh Abrahamovým potomkům Kenaánskou zemi slíbil (Gn 17,8) a později jim ji také dal (Joz 23,13-14). Země ale nikdy nebyla celým a konečným naplněním Božího slibu. Byla pouze *pozemským předobrazem* skutečného slibu, jímž je věčné město, které Bůh připravil pro

svůj lid (11,16). Abraham sám sebe vnímal jako cizince a hosta v kenaánské zemi (Gn 23,4). Jeho cílem bylo nebe, a to by mělo být i naším cílem. Abrahamův život nám ukazuje, že Boží lidé vírou uposlechnou Boží povolání, žijí v tomto světě jako cizinci a konečně:

3. VÍROU PŘEKONÁVAJÍ BOŽÍ LIDÉ V BOŽÍ MOCI NEPŘEKONATELNÉ PŘEKÁŽKY (11,11-12).

Abraham a Sára nemohli mít děti. Bůh jim slíbil nejen syna, ale *celé národy* potomstva. Aby tento slib zdůraznil, změnil jeho jméno Abram („vyvýšený otec“) na Abraham („otec zástupů“). Pak mu slíbil: „Převelice tě rozplodím a učiním z tebe pronárody, i králové z tebe vzejdou“ (Gn 17,5-6). Byl tu ale zádrhel: Abraham a Sára nejenže nemohli počít, ale navíc už byli oba ve věku, kdy nikdo normálně počít nemůže.

Náš text v jednom místě vyvolává určité výkladové obtíže, které se projevují v rozdílu mezi podáním NASB, která činí podměttem věty Sáru, a NIV, v níž je podměttem Abraham. Problém se Sárou v roli podmětu spočívá v tom, že výraz „moc, aby se stala matkou“ zní v řečtině doslova „moc k uložení semene“ (NASB, poznámka na okraji), což je výlučně mužský úkon. Nebudu zacházet do podrobností, ale správné řešení představuje pravděpodobně podání NIV, i když Abrahamovo jméno se v tomto verši (v řečtině) neobjevuje. V některých různočteních se k Sáře váže přívlastek „neplodná“. Pokud je toto slovo původní, měl by verš znamenat: „Vírou, ačkoli Sára byla neplodná, přijal [Abraham] moc k početí...“ (Bruce Metzger: *A Textual Commentary of the Greek New Testament* [United Bible Societies], 4. vyd., s. 602.) Závěr verše by pak zněl: „... protože toho, kdo dal zaslíbení, pokládal za věrného.“

Tento pohled také přináší zjednodušení dalšího problému, který spočívá v tom, že v Genesis 18 Bůh Sáru spíš kárá za nevíru, než chválí za víru. Když ji Hospodin napomene, Sára se ke své nevíře nepřiznává; místo toho se ji pokouší zapřít. Navzdory svým počátečním pochybnostem ale nakonec pravděpodobně i ona uvěřila Božímu slibu, jako mu věřil Abraham. Ale

pokud je v Židům 11,11 podmětem Abraham, pak je tu řeč o jeho víře a ne o Sářině. Z těchto dvou veršů si můžeme vzít dvě ponaučení:

A. Víra se nedívá na lidskou neschopnost, ale na Boží moc a věrnost (11, 11).

V Genesis 18,14 kárá Hospodin Sářinu nevíru řečnickou otázkou: „Je to snad pro Hospodina nějaký div?“ A znovu opakuje svůj slib, že napřesrok ve stanovenou dobu bude mít Sára syna. Abraham a Sára se spolehli na Boží věrnost. Slíbil to, a tak to také udělá. Tohle ale musíme v praxi uplatňovat velice opatrně. Ono je snadné nesprávně aplikovat biblické sliby vytržené z kontextu a pak být zklamaný, když Bůh neudělá to, co jsme si *my mysleli*, že slíbil. Problém samozřejmě není na Boží straně, ale v tom, že my špatně chápeme, jak máme jeho sliby uplatňovat. Například je mnoho křesťanů, podle kterých Bůh slíbil, že nás uzdraví ze všech nemocí, pokud v něj budeme věřit. Slyšel jsem o případech, kdy tito svatí ve své pomýlenosti přišli k lůžku umírajícího křesťana a vyčetli mu, že nemá dost víry na to, aby byl ze své smrtelné choroby uzdraven. To je surovost! Bůh neslíbil, že každý, kdo věří, bude uzdraven z každé nemoci. Kdyby to slíbil, žili by lidé víry věčně. Ještě jsem neslyšel o zastánci uzdravování vírou, který by se dožil sta let. Několik nejvýznamnějších ve skutečnosti zemřelo v relativně nízkém věku! Na druhou stranu by bylo chybou nedůvěřovat Bohu, že udělá mnohem více, než co je v našich lidských možnostech. U Boha není nic nemožného (Lk 1,37). Bůh dokáže „učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ (Ef 3,20). Nevěříme sami v sebe ani ve svou vlastní víru, ale v Boha, který je věrný.

B. Víra neočekává naplnění v tomto životě, ale důvěřuje Bohu, že své slovo dodrží ve svém čase (11, 12).

Co Abraham získal svou vírou v *tomto životě*? Byl odtržen od rodiny a od přátel, aby je už nikdy nepotkal. Jestli měl v Uru nebo v Cháranu dům, byl to poslední dům, který kdy měl. Zbytek života prožil ve stanech a

cestoval z místa na místo. Dožil se narození zaslíbeného syna Izáka. Žil ještě patnáct let po narození Jáкова, ale narození žádného z Jákovových synů se nedočkal. Nežil dost dlouho na to, aby spatřil aspoň první náznaky, jak Bůh plní svůj slib, že jeho potomky rozmnoží jako písek či hvězdy. Jediný kousek Kenaánu, který mu patřil, byla parcela pro hrobku. Jak říká verš 11,13, zemřel ve víře, i když se splnění slibů nedožil. Jak jsme už viděli, Abrahamova víra se dívala na věčnost, ne jenom na tento život.

Jednou z nejdůležitějších lekcí, které se můžeme naučit ve škole víry, je to, že Boží čas není náš čas. Z hlediska Abrahamova času, i když žil sto sedmdesát pět let, Boží sliby zklamaly. Zemřel jako otec jediného syna a děd dvou vnuků. To není zrovna nespočetný národ! Ale z hlediska Božího času se Abrahamovy pravé děti – ti, kdo věří v Abrahamova potomka (Krista) – počítají na miliardy! Z omezeného hlediska našeho času některé události nejdou s Božími sliby dohromady. Ale z hlediska jeho času je ten, který dal zaslíbení, věrný.

ZÁVĚR

Příkladem života, který splňoval tyto náležitosti víry, byl život George Mullera z Bristolu. Obrátil se po bouřlivém mládí, když mu byl něco přes dvacet let. Uposlechl Boží povolání k životu ve víře a v poslušnosti. Žil způsobem, který si svět nedokázal představit. On a jeho žena prodali všechn svůj pozemský majetek, založili sirotčinec a žili pouhou vírou. O tom, co potřebují oni sami nebo jejich sirotčinec, neříkali nikomu jinému než Bohu v modlitbě. Často čelili nepřekonatelným překážkám, které zdolávali vírou v Boží moc.

V roce 1877 se Muller nacházel na palubě lodi, která za husté mlhy odrazila od břehů Newfoundlandu. Kapitán strávil čtyřadvacet hodin na můstku, kam za ním přišel Muller, aby ho informoval, že nejpozději v sobotu odpoledne potřebuje být v Quebecu. „To je vyloučeno,“ odpověděl mu kapitán. „Dobrá,“ řekl Muller, „jestli mne tam nemůže dovézt vaše loď, Bůh určitě najde nějaký jiný způsob. Za posledních dvaapadesát let se mi ani jednou nestalo, abych

nedodržel schůzku. Pojďme se dolů do mapovny pomodlit.“ Kapitán si říkal, ze kterého blázince to Muller asi utekl. „Pane Mullere,“ zeptal se, „uvědomujete si, jak je ta mlha hustá?“ „Ne. Neodivám se na to, jak je mlha hustá, ale na živého Boha, který má v rukou všechny okolnosti mého života.“ Muller si klekl a krátce se pomodlil. Když skončil, chtěl se modlit kapitán, ale Muller mu položil ruku na rameno, a řekl mu, aby to nedělal: „Za prvé, vy nevěříte, že vás vyslyší, a za druhé, já věřím, že mě vyslyšel, takže vůbec není zapotřebí, abyste se za to dále modlil.“ Kapitán se na Mullera zahleděl v němém úžasu. „Kapitáne,“ pokračoval Muller, „znám svého Pána už dvaapadesát let, a ani jednoho dne se mi nestalo, abych požádal o audienci a Král mne odmítl. Vstaňte, kapitáne, a otevřete dveře. Uvidíte, že mlha je pryč.“ Kapitán přešel ke dveřím a otevřel. Mlha se zvedla. (Podle Roger Steer: *George Muller: Delighted in God* [Harold Shaw Publishers], s. 243.)

Přál bych si, abych vám mohl vyprávět podobné příběhy z vlastní zkušenosti, ale nemohu. George Muller a Abraham by pro nás ale měli představovat výzvu, abychom rostli ve víře v toho, který je věrný. Uposlechněte vírou Boží povolání ke spáse. Žijte vírou v tomto světě jako cizinci. Žádejte Boha vírou, aby svou mocí zdolal nepřekonatelné překážky, kterým čelíte.

OTÁZKY K DISKUZÍ

1. Je povolání k učenictví (k následování Krista) něco jiného než povolání ke spáse? V čem spočívá rozdíl?
2. Proč je spásná víra *nutně* poslušná víra? Jak byste odpověděli na námitku, že to znamená míchat dohromady víru a skutky?
3. Uveďte některé praktické důsledky poutnického života.
4. Jak můžeme vědět, jestli se určité konkrétní Boží sliby v Bibli vztahují dnes na nás?

IZÁKOVO POŽEHNÁNÍ (GN 27,1-46)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Americký filozof španělského původu z první poloviny 20. století, George Santayana, prohlásil o lidské rodině, že to „mistrovské dílo matky přírody“. Myslím, že kdyby žil dnes v naší zemi, tak by takovou věc nikdy nezopakoval. Ale možná by stačilo, kdyby se podíval do Božího slova a tak jako my si otevřel 27. kapitolu Genesis. Místo mistrovského kousku je tady rodina, která spíše připomíná hromadu trosek nebo bitevní pole.

Některých věcí už jsme se dotkli v předchozích dvou kapitolách – Izák lhal o své ženě Rebece, každý z rodičů protěžoval jedno z dětí, Ezau se oženil s pohankami, které způsobovaly hořké trápení jak jeho otci, tak matce. Jak se něco takového mohlo stát? Nebyla tedy vzorová rodina se všemi předpoklady k tomu, aby všichni její členové ve zbožnosti vytrvali až do konce? Viděli jsme ohromnou zbožnost Izáka, když dobrovolně a ve víře šel na oltář, nechal se svázat a položil se jako beránek Boží. Nechal si vybrat ženu od Boha a tuto ženu skutečně miloval. Byl to modlitebník a dlouhá léta se za svou ženu modlil. Také jeho žena Rebeka intenzivně hledala Boží vůli pro svůj život. Jsou zde dva lidé, kteří mají všechny předpoklady k tomu, aby vytvořili zbožnou rodinu.

Ale náš dnešní oddíl nám ukazuje něco úplně jiného. Ačkoliv je Izák v galerii svědků víry v Židům 11, tak tento text ho také řadí vedle takových mužů, jako byl Lot nebo král Šalamoun, či mnozí další králové Izraele. Dobře začal, ale nekončí příliš slavně. Jeho oči vyhasly a s nimi, jak se zdá, také mnoho z jeho duchovní horlivosti a lásky k Pánu. 27. kapitola Genesis je kapitolou požehnání, ale vedle toho je také kapitolou rozkladu. Celá rodina se rozložila a tím, co ji rozložilo, byl **hřích**. Nebyl to hřích

jednotlivce, ale byl to hřích všech jednotlivců v této rodině. Každý z nich měl aktivní podíl na tom, co se dělo v této kapitole. Podívejme se nyní na jednotlivé členy této rodiny:

1. IZÁK – DUCHOVNÍ ÚPADEK (V. 1-4)

Izákovy oči vyhasly a jeho duchovní život se zploštil, vychladl. Dobrý začátek je velkým krokem k dobrému konci, ale žádný dobrý začátek nám dobrý konec nikdy nijak nezaručí. Izák od začátku – ba dokonce ještě před svým narozením – zakoušel ohromné Boží požehnání. Začínal skutečně velmi dobře. Ale ...? Co se stalo?

A. Postavil sebe na první místo

Zdá se, že Izák začal být trochu přecitlivělý sám na sebe. Obvykle tomu říkáme sobectví. U Božího člověka to nemusí být tak patrné jako u člověka nevěřícího, ale je to stejně zhoubné. Bude se to projevovat maličkými věcmi – takové věci mohou být nenápadné a budou se podobat těm obvyklým věcem, do nichž padáme, když hřešíme. Přesto zde bude jeden rozdíl – a to je vytrvalá tendence těchto věcí.

Izák si zamiloval Ezaua. To byla první známka toho, že něco není v pořádku. To byl jeho synáček. Jeho manželka ustoupila do pozadí a její místo zaujal jeho syn.

- *Izák miloval Ezaua, protože z lovu měl co do úst. (Gn 25,28)*

Mimochodem – vzpomenete si, co řekl Ezau svému bratru Jákobovi, když od něj chtěl jeho právo prvorozeného?

- *Dej mi zhltnout trochu toho červeného, jsem znaven k smrti ... Stejně mám blízko k smrti, k čemu je mi prvorozenství! (Gn 25,30.32)*

Žaludek byl přednější než Boží věci. Možná v tom byl Ezauovi vzorem jeho otec, který měl rád zvěřinu a tuto svou vášeň si nechal přerůst přes hlavu. Stala se z ní závislost, jak to vidíme také ve čtvrtém verši našeho textu.

Jinou věcí, kterou můžeme vidět u Izáka, je jeho strach ze smrti. Musíme si uvědomit, že v době, kdy se tento příběh odehrává, je Izákovi přibližně 137

let. Jeho starší bratr Izmael zemřel před třinácti lety ve 137mi letech. Izák je slepý a cítí se být už na prahu smrti. Ale jak pošetilý byl tento Izákův strach – Izák žil ještě dalších 43 let – zemřel deset let předtím, než jeho syn Jákob s celou svou rodinou sestoupil do Egypta. Okolnosti svazují Izáka víc, než bylo zdrávo. Už není tak závislý na Božím vedení, ale spíše na tom, co se děje okolo něj. Ne Bůh, ale on sám je středem všeho dění. Izák si myslel, že se blíží jeho konec – podobně jako si předtím v Geraru myslel, že když nebude lhát, tak to bude jeho konec. Přes tyto své obavy – jaká byla v takovou chvíli jeho největší touha? Verš 4 říká, že to bylo chutné jídlo!

Když měl jeho otec Abraham podobný pocit, tak jeho největší touhou bylo najít pro svého syna zbožnou ženu a udělat všechno pro to, aby se naplnila Boží vůle s jeho rodinou. Když umíral král David, tak připravil smlouvu o vybudování Božího chrámu. Apoštol Pavel před svou smrtí povzbuzoval Timotea, aby věrně kázal Boží slovo. A Petr řekl křesťanům, že chce, aby si i po jeho smrti stále připomínali veliké věci, které se týkají Ježíše Krista, jejich spasení a křesťanského života.

Izák chtěl chutné jídlo. Místo aby se snažil urovnat rozbité vztahy uvnitř rodiny, tak si chtěl naplnit svůj žaludek. Tak ještě více ničil svou rodinu.

B. Neposlouchal Boha

Bůh při narození Izákových synů jasně prohlásil, že Jákob bude synem zaslíbení – tím synem, v němž bude pokračovat požehnání Abrahamovo, tím synem, v jehož potomku dojdou požehnání všechny národy. Přesto se Izák rozhodl, že to bude jinak. Dohodl se se svým oblíbeným synem, že tento Boží plán překazí tím, že Ezauovi udělí otcovské požehnání. Všimněte si, že to byla dohoda mezi těmito dvěma muži – bylo to něco chystaného v ústraní, potají, aby o tom nikdo další nevěděl. Otcovské požehnání bylo obvykle veřejné, protože se jednalo o skutečně důležitou věc. Ale ne v tomto případě. Izák chtěl obejít Boží příkaz, chtěl si to udělat po svém. Našel si vlastní cestu, která byla cestou neposlušnosti Božího slova. A do jeho života to přineslo tragické důsledky, jak ještě uvidíme na konci kapitoly.

C. Řídil se svými pocity

Izák se začal spoléhat na své pocity a svůj život podřídil tomu, co cítil. Miloval Ezaua, a proto si myslel, že je správné, aby byl Ezau dědicem Abrahamova požehnání. Izák byl slepý a cítil se blízko smrti – všimněte si toho ohromného rozdílu mezi Izákem a jeho otcem Abrahamem, který se ve 140 znovu oženil, zplodil několik dalších synů, všechny je dostatečně zajistil a udělal všechno pro to, aby se jeho rodina – jeho synové nedostali do nějakého zbytečného sporu o dědictví. Postaral se o to, aby po jeho odchodu zůstalo všechno tak, jak to má být. Byl aktivní, vitální a stále vyhlížel Boží jednání.

Izák je ve stejném věku zaměřený na sebe, důvěruje jenom svému žaludku, svým smyslům a pocitům. Používá sluch, hmat a čich, aby se přesvědčil o pravdě. Nechodí vírou, ale viděním – stává se z něj tělesný člověk, který je závislý na tom, co zrovna cítí.

- *Člověk má v srdci mnoho plánů, ale úradek Hospodinův obstojí. (Př 19,21)*

Dnes se mnoho lidí řídí podobnými věcmi – když cítíš, že to je dobré, tak je to dobré, když cítíš, že k tobě mluví Bůh, tak k tobě mluví Bůh, když to cítíš ...

- *Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. (Jr 17,9)*

Tato slova proroka by nám měla být trvalým varováním. Ano, dostali jsme také srdce nové, měkké, masité, poslušné – ale dokud budeme v tomto těle, tak zde stále budou dvě přirozenosti, které spolu povedou nekončící boj – stará, se starým a úskočným srdcem, které je vždy náchylné k hříchu a ochotné, kdykoliv vás oklamat, a vedle ní je nová přirozenost, se srdcem poslušným a milujícím Boha. Proto to nemůže být naše srdce, na co se budeme v posledku spoléhat.

Příklad Izáka nám myslím dostatečně ukazuje, že to je špatná cesta, je to cesta do pekel. Chození vírou neznamena chození podle svých pocitů, podle svého srdce. Lidé dnes hledají Boží slovo v sobě, ve svých pocitech, v okolnostech, ale nechtějí jít tam, kde Boží slovo skutečně je – do Písma.

Zde mluví Bůh. A toto Slovo je pravé, pravdivé, nepochybné. Jestliže se jím necháte vést, tak nezabloudíte. Izák se soustředil na sebe, neposlouchal Boha, řídil se svými pocity a smysly místo aby důvěřoval Božímu slovu – není divu, že se jeho rodina rozpadala. Další postavou v našem textu je Izákova žena:

2. REBEKA – KOMPLOT PROTI MANŽELOVI (v. 5-17)

Pán Ježíš Kristus řekl Petrovi v zahradě Getsemane:

- *Všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou. (Mt 26,52)*

Gn 27,5-17 je velmi přesnou ilustrací tohoto principu. Izák chtěl dosáhnout svých vlastních cílů prostřednictvím podvodu. Chtěl obejít Boží slovo a dosáhnout svého pro svého milovaného Ezaua. Ale jeho vlastní žena ho předčila v manipulaci a v klamu. Rebeka se zde prokazuje jako skutečný mistr podvodů.

A. Tajné odposlechy

Naše společnost je pohoršena tajnými odposlechy – nahrávkami, které občas vyjdou najevo a nepřinášejí obvykle nic pěkného. Ale takové věci by nás neměly překvapit. Už jsme mluvili o lidském srdci a víme, jaké je. Takže víme, že takové věci se děly vždy a budou se dít i dále. Děly se dokonce v Boží rodině.

Rebeka by se klidně mohla ucházet o práci v bezpečnostní informační službě. Odposlechy, jak se zdá, byly skutečně tím, co uměla dobře. Sloveso, které je zde použité v hebrejštině, ukazuje na to, že vyslechnutí rozhovoru mezi Izákem a Ezauem nebyla náhoda nebo nedopatření, ale že to byl její zvyk. Dělal to často. Na konci kapitoly čteme o tom, jak Ezau prohlásil, že Jákoba zabije – a Rebeka se o tom doslechla – slova jejího staršího syna jí byla oznámena (v. 42). Rebeka měla své spolehlivé zdroje, které jí dodávaly patřičné informace.

Je to tragické, když spolu manželé nekomunikují, když se spolu neradí nad Božím slovem, nehledají společně Boží vůli, nemodlí se.

B. Pokoutní jednání

Rebeka tedy poslouchala za dveřmi jako nějaký špión, a jakmile se Izák s Ezauem domluvili, tak se její myšlení rozjelo naplno a vymyslela svůj vlastní plán, který také hned neváhala zrealizovat. Vzhledem k tomu s jako rychlostí vymyslela takový plán, tak bychom ji měli možná dokonce podezírat z toho, že tento plán už měla dávno ve své mysli připravený a nyní jenom chopila příležitost za pačesy. Uvědomovala si, že to má být Jákob, kdo má dostat požehnání svého otce, a proto vzala věci do vlastních rukou – začala manipulovat jak svým synem, tak také svým mužem a v konečném důsledku chtěla manipulovat samotným Bohem – podobně jako to chtěl udělat Izák. Zatímco Izák se vědomě spoléhal na své vlastní smysly, tak Rebeka se spoléhala na světskou moudrost. Jakub k tomu říká:

- *Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, ďábelská. Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. (Jk 3,14-16)*

Přesně takto bychom mohli popsat jednání Rebeky. Chtěla podvést svého muže, naváděla ke lži a podvodu svého syna, byla ochotná dělat ohromné věci pro to, aby dosáhla svého. Ale světská moudrost nakonec vždycky skončí v nesnázích. A to věděl i Rebeky milovaný syn Jákob. Obával se otcova zlořečení, pokud by plán jeho matky vyšel najevo:

C. Zlořečení

- *Co když si otec na mě sáhne? Bude mě mít za podvodníka a místo požehnání na sebe uvedu zlořečení. (Gn 27,12)*

Jákob se neobával toho, že bude jednat špatně, ale obával se toho, že by to mohlo vyjít najevo. Jak říká Warren Wiersbe ve svém komentáři: *dělal si starosti z jedenáctého přikázání, které zní: Nenecháš se chytit!* Ale Rebeka měla vše skutečně dobře promyšlené – udělal z Jákoba chlupáče, jako byl jeho starší bratr Ezau, dala mu Ezauovy šaty, které měla u sebe, takže kolem sebe šířil vůni svého bratra. A povzbuzovala svého syna:

- *Takové zlořečení ať padne na mne, můj synu. (Gn 27,13)*

Netušila, jak blízko je pravdě. Jákob musel odejít do Cháranu, aby ho jeho starší bratr nezabil a Rebeka už ho nikdy na této zemi neviděla. Izák považoval za dobré to, co cítil jako dobré. Rebeka považovala za dobré to, co fungovalo. Účel světí prostředky – to bylo její heslo. Nevěřila Hospodinu, že může dosáhnout svého i bez toho, že by mu hříšným způsobem pomohla. Nestačí, že něco funguje. Jsou i velmi špatné věci, které opravdu fungují. Drogy vám mohou přinést úžasné zážitky, protože prostě fungují – přesto přinášejí také celou řadu negativních věcí. Mnoho křesťanů se dnes ohání heslem: *To funguje*. A tak jim to stačí. Hlavně, že to funguje. Ale jako křesťané se musíme řídit úplně jinými měřítky – Božími měřítky, které nalezneme v Božím slově, v Písmu. Když hledáme Boží vůli pro své životy, tak si musíme klást otázky, které nám ukáží, zda to, co chceme dělat je 1. pravdivé, 2. čestné, a především 3. biblické.

- *Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. (Fp 4,8)*

Bůh nám dává jasné instrukce ve svém Slově – ukazuje nám, jak máme postupovat v celé řadě věcí a u dalších věcí, které nejsou výslovně zmíněné v Písmu, můžeme odvodit principy, na základě kterých je budeme poměřovat. A musíme si říci, že Bohem stanovené prostředky **vždycky** fungují. Možná ne podle našich představ a tak rychle, jak bychom chtěli, ale fungují. Bůh říká:

- *Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. (Iz 55,11)*

Můžeme si být zcela jistí, že když budeme používat Boží prostředky, tak to bude Bůh sám, kdo se postará o to, aby tyto prostředky fungovaly. Dobrou ilustrací zde může být dobytí Jericha Izraelci, kteří vstupovali do zaslíbené země. Bylo to zcela výjimečné – nikdy předtím ani nikdy potom Bůh nepřikázal, aby lidé dobývali města tím, že budou obcházet kolem jejich hradeb. Ale v tomto konkrétním případě to udělal. Měli se cele

spolehnout na Boha a na prostředky, které jim On sám dal. A Bůh se postaral, že tyto prostředky byly funkční.

Křesťané se dnes často spoléhají na metody tohoto světa a chtějí jimi dosáhnout Božích cílů – marketingové metody, reklama, manažeři místo kazatelů Božího slova, zábava místo sycení se Božím slovem, politické ovlivňování, evangelium jako produkt prodeje ... a mohli bychom pokračovat dále. To vše má vést k tomu, že se naplní církev novými křesťany. Místo toho to vede k tomu, že se církev plní neobrácenými náboženskými lidmi, kteří navenek vypadají jako křesťané, ale jejich srdce je neproměněné, jejich mysl se postupně stává odolnou proti Božímu slovu a jejich věčným údělem je nakonec peklo a nikoliv spasení.

- *Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu? (Jr 23,29)*

3. JÁKOB – VELKÁ LEŽ (V. 18-29)

Musíme jít dále a před námi je další postava našeho příběhu. Postava, kterou už jsme zmínili – Izákův mladší syn Jákob. Izák s Ezauem měli svou vlastní dohodu, která měla překazit Boží záměr. Rebeka a Jákob připravili jinou dohodu, která měla zmařit tu předchozí. Náš příběh je plný intrik a tajných cestiček. A každý z jeho aktérů v něm hraje svou nezanedbatelnou roli. Každý z této rodiny se na celém příběhu podílí svým vlastním dílem. A každý nese zodpovědnost za to, že celá rodina je v troskách.

Jákob si vyslechl návrh své matky. Bylo mu sedmdesát sedm let, když se tyto události staly. Nebyl to žádný teenager, který by nevěděl, co se děje, co se chystá, který by nedokázal rozlišit, co je dobré a co nikoliv. Byl to dospělý muž. Dospělý muž, který „jen“ poslouchal svou matku. Když byli při Norimberském procesu po druhé světové válce souzeni váleční zločinci – nacističtí pohlaváři a velitelé, tak většina z nich se hájila slovy: *Já jsem jen poslouchal rozkazy*. Ale Boží slovo nám říká, že jsme zodpovědní za své jednání. Bůh nás volá k zodpovědnosti. Těžko obstojí výmluvy typu – on mi řekl, že mám udělat to nebo ono. Dělal jsem to, protože to říkal kazatel nebo

někdo další. Bůh nám dal rozum a své Slovo a vede nás svým Duchem a každý je proto zodpovědný za svá rozhodnutí. Já nemohu žít vaše životy a nemohu ani dělat těžká rozhodnutí za vás. Mohu vám poradit, mohu vám ukázat, co k dané věci říká Boží slovo, ale rozhodnutí musíte vždycky udělat sami.

Jákob vyslechl svou matku a mohl odmítnout její návrh a navrhnout jí jiné řešení – že půjdou za Izákem a společně to proberou. Takové řešení není jednoduché, ale je čestné a správné. Místo toho si oblékl Ezauovy šaty, omotal se kozími kůžemi a vzal si jídlo pro svého otce. A potom lhal, lhal a lhal.

Adolf Hitler věřil tomu, že když chcete někoho přesvědčit, musíte používat velkou lež. Malé lži budí podezření, zatímco velká lež vypadá důvěryhodně. Nikdo by přece nemohl lhát o velkých věcech. Takovým současným příkladem by mohlo být Řecko – kdyby jen trochu falšovali údaje o své ekonomice, asi by to budilo podezření a brzy by se provalilo, že mají vážné problémy. Proto falšovali údaje o své ekonomice tak, že všechno vypadalo skvěle – dokud se jejich ekonomika nezhroutila. Podívejme se na Jákoba:

A. Jákob lže o své totožnosti

Když přišel Jákob ke svému otci, tak hned na první otázku svého otce odpovídá lží. A roztáčí kolotoč dalších lží. Izák se ptá – kdo jsi? A Jákob lže. Jsem Ezau. Hlas byl Jákobův, ale představuje se Ezau. Izák byl slepý, ale nikoliv hluchý! Můžeme to dobře vidět hned z následující Izákovy otázky.

- *Jak to, žes to tak rychle našel, můj synu? (Gn 27,20)*

B. Jákob lže o Božím požehnání

Jak je vidět, tak Jákoba taková otázka nepřivedla do úzkých:

- *Odvětil: „To mi dopřál Hospodin, tvůj Bůh.“ (Gn 27,20)*

Lež následuje za lží. Mimochodem – Jákob lhal o tom, že splnil otcovo přání, lhal o tom, že připravil pokrm, lhal o tom, že kůzle je jeho úlovek. To je klasická spirála hříchu. Jedna lež spouští další, jeden hřích vede k dalšímu. A nakonec Jákob nelže jenom o sobě, ale lže také o Bohu. Používá Boží jméno k tomu, aby zamaskoval svůj vlastní hřích a to je, moji milí, rouhání.

Ale není to nic nového – jak často si ospravedlňujeme hřích podobným způsobem. Bůh to dopustil, Bůh to udělal. Často je to otázka lidských vztahů – muž si najde jinou ženu a říká – Bůh to tak chtěl, Bůh mě tak vedl. Může to být otázka poctivosti ve finančních věcech, kdy se lidé snaží zamaskovat různé podvody a říkají, že to je Boží vedení, když se jim povede podvést druhé. Vždycky, když děláme věci, které jsou v protikladu k tomu, co nám Bůh říká ve svém Slově a při tom mluvíme o Božím vedení, tak jsme jako Jákob a rouháme se Bohu. Snažíme se na Boha svést zodpovědnost za vlastní hřích. Varujme se, milovaní svatí, takového jednání! Nepřinese žádné požehnání, ale povede jen k horšímu – povede k další lži, k dalšímu hříchu, k dalším rozbitým vztahům, jako to bylo v Izákově rodině.

Ale nejde jen o hříšné jednání – měli bychom dávat dobrý pozor také na to, když říkáme slova jako: Bůh mě vedl, Bůh mi řekl, Bůh mi ukázal, ... Jakou máme jistotu v tom, že to byl skutečně Bůh? Nejednalo se daleko více o mé vlastní očekávání, o mé vlastní chtění, mou vlastní touhu? Buďme opatrní a moudří, protože i zde se velmi snadno můžeme dopustit téhož, co dělal Jákob vůči svému otci.

C. Jákob lže o své lásce k otci

Izák nevěřil Jákobovi. Znovu se chtěl ujistit tím, že si na syna sáhl. Kozí kůži považoval za lidské chlupy a Jákob ho znovu ujistil v tom, že je Ezau. Nakonec otce políbil a otec ucítil vůni Ezauových šatů. Ale i tento Jákobův polibek byl lží – bylo to čisté pokrytectví, protože Jákob přišel s jediným cílem – získat požehnání, které otec slíbil jeho bratrovi. Izák už nic dál neřešil a Jákobovi požehnal. Požehnal mu vším materiálním požehnáním. Ezau měl dostat všechno a místo toho to dostal Jákob. Co na to Ezau?

4. EZAU – HOŘKÝ PLÁČ (V. 30-40)

Mojžíš píše, že Jákob odcházel od otce, když se Ezau vrátil z lovu. Ezau připravil úlovek a přinesl ho otci. Ale místo vřelého uvítání přichází studená sprcha.

A. Zděšení Izáka

Nejprve se vyděsil sám Izák. Co se to tady děje? Komu dal vlastně své požehnání? Myslím, že mu začalo svítat, že Bůh sám překazil jeho sobecký plán. Snažil se obelstít Boha, ale sám se chytil do vlastní pasti. Sám byl podveden.

B. Nářek Ezaua

Když Ezau viděl svého otce, tak mu pomalu začalo docházet, že o všechno přišel. Muselo to být hrozné procitnutí – ještě před chvílí měl naději, že se mu podaří zvrátit špatné rozhodnutí z minulosti, kterým připravil sám sebe o své prvorozenectví. Ještě před chvílí si radostně vykračoval s úlovkem a těšil se na otcovo požehnání, ale nyní se ho zmocňuje zděšení. Začal křičet a naléhat na svého otce. A když otec – který mezitím rozpoznal Boží ruku za tím vším jednáním – odmítl dát mu požehnání, které dal Jákobovi, tak se Ezau hořce rozplakal. Muž, který se oženil se dvěma pohankami, které způsobovaly jeho otcovi i matce hořké trápení, muž, který pohrdl svým prvorozenectvím pro pomíjivý pokrm, najednou začíná plakat a domáhat se požehnání. V Božím slově nalezneme komentář k této události:

- *At' nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm. Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem požehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal. (Žd 12,16-17)*

Ezau je pro nás varováním před nevěrou a bezbožností. Jeho srdce bylo zatvrzelé a neschopné činit opravdové pokání. Jeho slzy byly slzami lítosti nad sebou samým a jeho křik nebyl křikem nad vlastním hříchem, ale křikem nad ztrátou, kterou utrpěl, když přišel o požehnání prvorozeného.

5. MZDA HŘÍCHU (V. 41-46)

Dostali jsme se na samotný konec kapitoly. Ale není to konec hříchů v Izákově rodině. Ezauovo srdce bylo naplněno pomstou. Jákob byl oddělen

od své rodiny a poslán do Cháranu. Požehnání bylo uděleno tomu pravému, ale cena za to všechno byla ohromná. Rebeka milovala svého syna víc než svého muže. Chtěla poslat Jákoba pryč na „krátkou dobu“, ale už ho nikdy nespatriila. Izák měl pocit, že je na prahu smrti, ale žil ještě dalších čtyřicet let:

- *Izák se dožil sto osmdesáti let. I zesnul Izák a zemřel a byl připojen k svému lidu, stár a sytý dnů. Jeho synové Ezau a Jákob ho pochovali. (Gn 35,28-29)*

Zemřel stár a sytý dnů. Izák se dožil svých vnuků – jak ze strany svého milovaného Ezaua, tak také ze strany svého požehnaného – Jákoba. Přestože se mu rodina rozpadla, tak Bůh dodržel své slovo a oslavil se na tom všem.

ZÁVĚR

To nás přivádí k několika věcem, které musíme na závěr ještě zmínit.

A. Boží svrchovanost

Přes veškerou tragédii této kapitoly můžeme vidět, že Bůh měl vše pod kontrolou.

- *Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin. (Př 16,9)*
- *Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zůřivosti skrotíš. (Ž 76,11 K)*
- *Vždyť tebe chválí i lidské rozlícení. Opášeš se tím, co po hněvu zbude. (Ž 76,11 ČSP)*

Lidský hřích nikdy nemůže změnit Boží vůli, ale vždycky ji naplní. I lidský hřích – a zdůrazňuji, že to je **lidský** hřích – Bůh používá k tomu, aby dovedl své záměry přesně tam, kam chce. Člověk je zodpovědný za své hříchy – Bůh nestvořil hřích, ale používá ho ke své slávě.

B. Hřích

Hřích vždycky působí rozdělení a oddělení. Odděluje člověka od Boha a odděluje od sebe lidi navzájem. Tam, kde je hřích mezi lidmi, tam je mezi

nimi také bariéra. Hřích je jako zeď a jenom Kristova oběť na kříži může tuto zeď překonat.

- *V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. (Ef 2,14)*

C. Lidská zkaženost

Viděli jsme, že hřích působí na každou oblast lidského života. Proto mluvíme o tom, že člověk je naprosto zkažený. Nejde o míru nebo rozsah hříchu. Ale jde o to, že je zkažené úplně vše. Materská láska – vznešený cit – se v našem textu ukazuje jako nástroj hříchu, prostředek manipulace. Je posvrtná hříchem. Podobně další lidské city, lidské smysly, jak jsme to viděli u Izáka, lidské motivy, lidské touhy. Rozum, city i vůle – to vše je zasaženo hříchem. Proto Písmo mluví o tom, že jsme mrtví ve svém hřích. Nezůstalo nic, co by nebylo zasaženo. Je jenom jedna jediná cesta, která nás může vyvést z této hrůzy – tou cestou je sám Pán Ježíš Kristus.

- *Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. (J 8,32)*

On je ta cesta, pravda i život (J 14,6). Jenom u Něj nacházíme vysvobození, usmíření s Bohem, pokoj, život, napravení vlastního života i vztahů. Jenom s Ním můžeme znovu zakoušet plnost radosti i pokoje. Vzdejme mu za to chválu, moji milí.

Amen.

ČTYŘI CHARAKTEROVÉ VLASTNOSTI, KTERÉ UPEVNÍ KAŽDÉ MANŽELSTVÍ

Paul Tautges

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

„Když se zabývám manželským poradenstvím,“ píše Ernie Baker, „často manželům říkám: ‚Dobré manželství nevznikne jen tak samo od sebe, ale je třeba ho vybudovat.‘“ Jinými slovy, vztahy vyžadují investice. Do čeho byste měli investovat, aby byl váš vztah krásný? Odpověď najdeme v Koloským 3,12–14 (B21):

- *Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. Buďte mezi sebou snášliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Nadto vždy buďte oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti.*

Apoštol nás zde nabádá k tomu, abychom svou víru uvedli do činnosti tím, že „oblékne“ osm křesťanských vlastností, které by měly charakterizovat naše vzájemné vztahy, a to i tehdy, když jsou tyto vztahy pod silným tlakem. (V tomto článku se budeme zabývat prvními čtyřmi, a dalšími čtyřmi příště.)

Soucít

Pavel nám říká, že potřebujeme být soucitní jeden vůči druhému, stejně jako je Bůh soucitný k nám. Matouš používá slovo „soucit“ k popisu Ježíšovy reakce na zástupy: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.“ (Mt 9,36).

Ježíš byl hluboce pohnut potřebami lidí v zoufalé situaci. Máte soucit se svým partnerem? Nebo ne? Opakem soucitu je tvrdost, která se projevuje odsouzením, nikoliv milosrdenstvím, lhostejností a bezohledností. Vidíte,

co by to mohlo udělat s vaším vztahem? Situace, v nichž se ocitáte, jsou dost těžké samy o sobě; nezhoršujte je tím, že se odtáhnete od svého manžela (nebo manželky) a budete s ním (nebo s ní) jednat tvrdě. Často mi pomáhá být citlivý vůči ostatním, když si položím otázku, jak bych se zachoval, kdybych byl na jejich místě (viz Mt 7,12).

Laskavost (dobrota E, ČSP, KRAL)

Dále Pavel představuje laskavost. Právě takto k nám Bůh přichází ve spasení. Zasloužili jsme si hněv pro svůj hřích, ale Bůh nám místo toho prokázal dobro. Jinde Pavel mluví o „nezměrném bohatství [Boží] milosti v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši“ (Ef 2,7).

Opakem laskavosti (dobroty) je nevlídnost, možná i hrubost. Jakým slovem byste popsali klima svého domova – laskavost nebo hrubost? Pokud je to hrubost, co uděláte, abyste to změnili? A na druhé straně, co byste mohli udělat pro to, abyste byli více laskaví?

Pokora (nízké o sobě smýšlení KRAL)

Náš Pán o sobě nesmýšlel vysoko. Místo aby se postavil za svá práva, byl ochoten se ponížít. Slovo „pokora“ však obsahuje více než samotné pokorné činy; je to vlastnost, která dává přednost druhým. Ve Filipským 2 Pavel nádherně popisuje Ježíšovu pokoru: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka“ (Fp 2,6–7).

V předchozím verši nám Pavel nařizuje, abychom sami smýšleli tak, jak o sobě smýšlel Ježíš Kristus (Fp 2,5). Tato vlastnost určuje, jak bude vypadat váš domov. Bojujete za svá práva nebo dáváte přednost druhým? Pokud jste ochotni díky svému vztahu s Pánem, být soucitným, laskavým služebníkem, vaše manželství bude díky vám stabilnější. Přemýšlejte o tom, jak je těžké bojovat s takovým člověkem! Vidíte nějakou příležitost, například v obtížném vztahu s dítětem nebo s jiným členem rodiny, kde byste mohli pokornou službou prokázat svou touhu následovat Pánův příklad?

Mírnost

Původní slovo v řečtině, které zde Pavel používá, se někdy překládá jako „tichost“ a je další charakteristikou Ježíše. Bůh vesmíru byl mírný a tichý. To je úchvatná myšlenka! Pavel to podtrhuje ve 2. Korintským 10,1, když své čtenáře napomíná „tiše a mírně po způsobu Kristově.“ Opakem této nádherné charakterové vlastnosti je agresivní, dominantní hlučnost, která potlačuje ostatní, nebo nezvladatelná výbušnost. Jak to vypadá u vás doma? Přemýšlejte o tom, kdy nejvíc zakoušíte nedostatek mírnosti? Co s tím budete dělat?

Výtah z knihy HELP! Disability Pressures Our Marriage (Pomoc! Tlaky, které ochromují naše manželství) od Ernieho Bakera.

Zveřejněno na stránkách [Counseling One Another](#).